

[Statsministeren.]

de kom ind i den danske Rigsdag. Det ærede Medlem, som nu anfaldt os, fordi vi ikke vil gaa løs paa det, han kalder Monopoler, ved jo, at det var os, der før nogen andre gav Tilslutning til de Skatteteorier, som det ærede Medlem repræsenterer; hvad der er gennemført af begyndende Lovgivning af den Art, er gennemført først og fremmest ved Socialdemokratiets Medvirking. Paa dette Omraade er der altsaa en væsentlig Forskel paa de nuværende tre Mænds Stilling og den Stilling, som de tre smaa Mænd havde, der sad i Rigsdagen i 1884 og 1890.

Det ærede Medlem sagde, at jeg ikke havde sagt et Kvidder om Monopolspørgsmaalet. Hvis det ærede Medlem ikke var saa optaget af sig selv, men hørte efter, hvad der siges, vilde han have hørt, at jeg i Gaar besvarede baade det store Spørgsmaal om Grundskylden og det mindre Spørgsmaal om de Monopoler, som vi foreløbig har at slaas med.

Vi er rede til at arbejde videre efter de Linier, vi har arbejdet efter hidtil, men vi har ingen som helst Tro til Revolten — Revolten ligger jo bag det Program, det ærede Medlem møder med, hvis det skal følges efter Bogstaven —, vi tror paa den jævne og sunde Udvikling. I den har vi arbejdet nu i 60 Aar, og i den agter Socialdemokratiet at fortsætte uden Hensyn til, hvad Fantaster maatte mene.

Det ærede Medlem Hr. Krag, som talte paa Venstres Vegne, har en Form for politisk Forhandling, som er velkendt, og det ærede Medlem nøjedes heller ikke ved denne Lejlighed med en saglig og politisk Kritik og Imødegaaelse, som ingen kunde indvende noget imod, han fandt det samtidig nødvendigt at fremstille mig som en Person, der er uærlig i en saadan Grad, at han henstillede til mig blot for en Gangs Skyld at vise Ærlighed. Jeg overlader andre at bedømme, om den Form for Rigsdagsforhandling kan anses for at være rigtig. Jeg ved, at det ærede Medlems Forgænger i Ringkøbing, som vi begravede Lille Juleaften, i hvert Fald havde en anden Opfattelse og var stor nok til at tilkendegive sin Mening om Personer og om Samarbejde med Personer paa en anden Maade, end det ærede Medlem Hr. Krag finder Anledning til. Jeg tror, det ærede Medlem skulde mindes det gamle, kendte Ord om, at det ikke er nok at have Uret for at kunne tillade sig at være grov.

Det ærede Medlem erkendte under Omtalen af sine Avisartikler, at der vistnok

i en af disse var et meget stærkt Udtryk. Jeg maa nu sige, at jeg tillægger ikke disse Avisartikler saa megen Betydning, at jeg har lagt Vægt paa, hvilke stærke Udtryk der findes i dem, saa jeg har ikke fæstet mig ved noget enkelt af dem; der var en saadan Overflod af stærke Udtalelser, at jeg egentlig ikke fandt andet end Sigtelser, stærke Ord og perfide Antydninger. Ud over dette skal jeg ikke diskutere det ærede Medlems personlige Sigtelser eller personlige Udtryksform; jeg antager, at jeg klarer mig uanset Ukvemsord, og hvad der i øvrigt maatte være tilbage.

Det ærede Medlem forsøgte som Ordfører for Venstre at opstille et Modsetningsforhold mellem Socialministeren og mig og oplæste en Række Udtalelser og Betragtninger, som Socialministeren og jeg fornøjede os med at konstatere stemte Punkt for Punkt med, hvad vi begge havde sagt; der var blot eet Punkt, hvor den ærede Ordfører mente at kunne gribe ind og hævde, at der havde Socialministeren sagt noget, som Statsministeren ikke havde sagt, idet Socialministeren havde talt om „stivnede Organisationer“. Jeg har virkelig ogsaa talt om stivnede Organisationer mange Gange, det er aldeles ikke noget nyt. At jeg ikke har brugt Udtrykket ved de omtalte Lejligheder, ligger formodentlig i, at det ikke passede i de Betragtninger, jeg da var inde paa. Jeg kan godt tiltræde Udtrykket, at der findes stivnede Organisationer, det er i hvert Fald i afvigte Efteraar ikke forblevet ubemærket, at Arbejdsgiverforeningen ved sin Indledning til Kamp har vist sig i Besiddelse af en saadan Stivhed.

Baade Venstres og de Konservatives ærede Ordførere har ytre adskillig Utilfredshed med de givne Oplysninger og har ledsaget deres Ytringer med en Række Paastande. Den ene erklærede, at det var en simpel Sag at finde Udtalelser af mig, der var ganske anderledes end min Tale nu, og den anden, at jeg har stillet Masser af Krav til andre, som jeg ikke stiller til os selv. Det har altid været *min* Vane — det er maaske ikke passende — at bevise den Slags Paastande med Eksempler, og jeg synes derfor, at de ærede Medlemmer skulde drage saadanne Udtalelser og Krav frem og vise os, hvad det er for noget, som de mener ikke svarer til Nutiden. Dette at lægge Beviser frem er altid en Fordel baade under politisk og anden Forhandling, Paastande, Talemaader virker jo ikke i Længden. Jeg ved meget vel, at det har sine Vanskeligheder, men naar de ærede Medlemmer mener, det er let, ved jeg ikke, hvorfor de ikke gør